

η πόρτα που τρίζει

του *aceras anthroporum*

Η πόρτα που τρίζει

του Aceras Anthropophorum

2009

Θκυο λόγια που τον συγγραφέαν: 7600 λέξεις σε κυπριακήν διάλεχτον ζωγραφίζουν πας σε 16 ψηφιακές σελίδες A4 την πορείαν της ζωής 3 γενιών μιας σύχρονης κυπριακής αγροτικής οικογένειας. Το κάθε άτομον, ναυαγός μες τες επιλογές που του θέτει ομπρός του η κοινωνία που του έλαχεν, γυρεύκει την ταυτότηταν πον να του δώκει

αξίαν παραπάνω πο τζειίνην που κληρονόμησεν: ο τζιύρης που την παραδοσιακήν κοινωνίαν που τον εγέννησεν, ο γιος που τζειίνην του 50, η αγγόνισσα που τζειίνην του 80. Κάθε ψυσιή γυρεύκει την πόρταν πον να την ηφκάλει που την στενότηταν της ζωής. Τα άτομα της οικογένειας της ιστορίας εν διστάζουν να χρησιμοποιήσουν ούλλα τα μέσα για να πετύχουν τζειίνον που θα τους ημπεί μες την ιδέαν.

Η ιστορία εν γραμμένη σε έναν μείγμαν κοτσοινοχωρκάτικης τζιαι βαρωσιώτικης κυπριακής

διάλεχτου της δεκαετίας του 70, όπως την εσύνητα με τες στετάες μου τζιαι με τους παππούες μου, όπως την μιλώ με τους γονιούς μου τζιαι τους συνήλικους μου που δεν τους εμεταλλάξαν την ταυτότηταν.

Το μπλογκ μου μπορείτε να το έβρετε βάλλοντας πάνω σε έναν εξερευνητήν του διαδичτύου θκυο λέξεις:

Aceras τζιαι.

Κεφάλαιον πρώτον. Ο γιος κάθεται στο τραπέζιν μόνος του
4

Κεφάλαιον δευτερον. Η πόρτα η στρεβλωμένη που τα γρόνια τζιαι που τον νήλιον... 14

Κεφάλαιον τρίτον: Ο κρότος της πόρτας που χτυπά επάωσεν του το γιαίμαν του. 23

Κεφάλαιον τέταρτον. Μόλις ακούει το αυτοκίνητον της αστυνομίας να ξεκινά, μισοαννοίει την πόρταν. 31

Κεφάλαιον πρώτον. Ο γιος κάθεται στο τραπέζιν μόνος του

Ο γιος κάθεται στο τραπέζιν μόνος του. Με το δαχτυλούιν του το μισίν ανακουτρεύκει μηχανικά το ρουθούνιν του το δεξιόν. Για μερικές στιγμές αφαιρείται τζιαι χάννεται στες σκέψεις του σαν να τζιαι εν μόνος του μες τον νηλιακόν. Μόλις το νύσσιν καταφέρνει να τσακκώσει έναν κακκάτιν, η μηχανική κίνηση μετατρέπεται σε κίνηση ακριβείας. Κάθε φοράν που φκάλλει μιαν ξημαρισιάν που πάνω του, νώθει κάτι σαν απόλαυση, κάτι σαν κάθαρση. Τρίφει με τον μιαλιώναν το περιεχόμενον της περιποιημένης πέννας του μικροδακτύλου του. Κάμνει το κακκάτιν κουβαρούιν τζιαι κολλά το πας τον δείκτην του. Σφοντζίζει το διακριτικά πουκάτω που την κλάμπαν του παντελονιού του προσέχοντας να μεν τον προσέξει η μάνα του, που πάει τζι έρκεται τζιαι κουαλεί του να φάει. Μόλις είδεν την μαείρισαν την αλουμίเนียน εφόρησεν τα.

«Πάλε λουβκιά! Μαύρα τζιαι γέρημα.»

«Είνταν που θέλεις να σου κάμω Δευτέραν ημέραν;»

«Ξέρω γιω; Καμιάν πίτσαν, καμιάν ραβκιόλαν ...»

Τσακκώννουνται σαν το ζευκάριν το παγιάτικον, που εκατάλυσεν την γλύκαν της ζωής τζι εστέγνωσεν που την χαράν. Κουκκουφά ο ένας τον άλλον σαν να τζι εν ο μόνος τρόπος που τους έμεινεν για να αλατίζουν τες ώρες τες άγευστες. Εκάθουνταν μες την καμαρούν που εγίνετον νηλιακός, μαιρκόν η κρεβατοκάμαρη, ανάλογα με την ώραν. Οι ασπρισμένοι πετρότοισιοι ακούσαν το

μουρμουρκόν τριών γενεών αντρούνων, πριν να δουν μάναν τζιαι γιον να φτάννουν εις το ίδιον σημείον.

Ενώ ο γιος σαλαβατά, η κοτζιάκαρη κάμνει το τρίτον πηαιννέλα τζιαι φέρνει την μαείρισσαν με το φαίν. Βάλλει την πας το τραπέζιν τζιαι πάει για την τέταρτην κούρσαν να φέρει το κρομμύν, το λάιν, τ'όξινον. Τοποθετά τα κανονικά στην ίδιαν διάταξην όπως τα στρώννει κάθε Δευτέραν δίπλα που το καρβέλλιν με το ψουμίν το φρέσκον.

«Εν να με μάθεις τωρά στα 74 μου να μαειρεύκω τα κατεψυγμένα; Βλάφτουν τούτα τα πράματα τα ξενικά. Προχτές είσιεν έναν γιατρόν που ελάλε στην τηλεόραση πους τα φαγιά του τόπου εν καλά για την μακροζωίαν.»

«Είπα σου εγίω να μεν κάμεις φαγιά δικά μας; Κάμε καμιάν πατάταν τηνηνηνήν, κανέναν χαλλούμιν, κανέναν παστουρμάν στην σχάραν. Έσειι τόσα φαγιά, ίσια λουφκιά μιαν την άλλην;»

«Μα που πότε εν που καλόμαθες έτσι. Πριν να φύεις που έσσω έτρωσ πο ούλα.»

Άμαν έφερεν τζιαι τα προτσομάσιαιρα, τζιαι την ζεβρέτταν, τζιαι το άλας, έκατσεν καρτζίν του. Το μόνον που την απaráλλασεν που τον φύλακαν άγγελον ήταν το φουστάνιν τζιαι η κουρούκλα η μαύρη. Η τετράγωνη τραπεζαρία ήτουν στρωμένη με έναν τραπεζομάντιλον της δεκαετίας του 80. Τα τριαντάφυλλα που ήταν τυπωμένα πας το πλαστικόν εξιθωριάσαν που τα χρόνια τζιαι που το σφογγαρούιν με το Εύρηκα υγρόν. Τζιείνος τρώει, τζιείνη συνεχίζει το κουκκούφημαν.

«Εγίω ελάλουν σου το να μεν την πιάσεις. Έτα τζιειαμαί τωρά. Έν κανεί που σε έσυρεν έξω τζιαι ήβρα να σε σάζω πάλε, ήρτες μου τζιαι

κακομαθημένος. Είκοσι γρόνια τρόποι που σου έμαθα πριν να παντρευτείς εξηφτίσαν σαν το βερνίτζιν πον φελά. Εν αλήθεια ότι τζιείνη εταίσεν σε περίτου γρόνους που λλόου μου. Εγίώ όμως είχα σε πρώτη. Εν πράματα τούτα, σαρανταδκού γρονών άδρωπος να μεν τρώεις πιον όσπρια; Να κάτσεις αλλό λλίον τζιαιρόν δαμαί, τζιαι εν να σε βάλω πάλε σειράν εγίώ. Εν να σου ξαναμάθω τα φαγιά της μακροζωίας.»

«Ναι σιγά. Αν εν σαν την μακροζωίαν του τζιουρού μου...»

«Τον τζιύρην σου εν ο αγώνας για τον τόπον που τον έφαεν, εν έν τα όσπρια μου.»

«Τον τζιύρην μου εν η κκελλέ του που τον έφαεν τζιαι τα όσπρια σου. Τζι αν συνεχίσεις να μου κάμνεις τρεις φορές την εφτομάδαν, εν να με φάσιν τζιαι μέναν. Αν τον εταίζες πράματα καλά τον τζιύρην μου, ήσιαν να κάτσει έσσω του στην γεναίκαν τους τζιαι τα κοπελλούθκια του. Έν ήσιαν να βουρά τα πολιτικά τζιαι την μητέραν πατρίδαν.»

«Σου απαγορεύω να μιλάς έτσι για τον τζιύρην σου. Η Ελλάδα ήταν ιερόν πράμαν για λλόου του. Ο τζιύρης σου παρόλον που έδωκεν την ζωήν του για τον αγώναν, ποττέ δεν σας εστέρησεν τίποτε. Εν αχαριστία να λαλείς έτσι λόγια.»

«Φέρε το όξινον τζιαι την πότσαν με το λάιν το καλόν.»

«Εν καρτζίν σου. Άμπλεψε.»

«Άννοιξε πιλέμου κανέναν ττενεκκούιν αντζούγιες να πιάουν λλίην γεύσην τα μαυρογέρημα τα λουβκιά.»

Η κοτζιάκαρη, παστή σαν το καλάμιν, κατσουνωμένη σαν το παστούνιν, σάζει την μερέζαν της την μαύρη τζιαι σηκώννεται κούτσαλα -

κούτσαλα να πάει ως την αρμαρολλούν με τες αντζούγιες τζιαι τα πόλιπιφ. Κρατεί τέρι - τέρι, πότε πας το τραπέζιν, πότε πας τον τοίχον, για να μεν διά βάρος πας το πόιν της το δεξίν που την τζιεντολοά που τους ρευματισμούς. Βάλλει του το ττενεκκούιν με τες αντζούγιες πας το τραπέζιν τζιαι ξανακάθεται στην ίδιαν θέσην που κάθεται τα τελευταία πεήντα γρόνια την ώραν που τρώσιν οι αδρώποι. Εν η ίδια καρέκλα πας την οποίαν εκάθετουν τζιαι η μάνα της τα σαράντα προηγούμενα χρόνια προσπαθώντας να κουβεγκιάσει, να ψαρέψει, να επηρεάσει τες μεγάλες αποφάσεις που αφορούσαν την οικογένειαν. Ακόμα τζιαι ο γάμος της, εν πας τούτην την τραπεζαρίαν που αποφασίστην πριν πεηνταπέντε γρόνια μετά που έναν καφκολόημαν του τζιουρού της με την μάναν της.

«Μπορεί ο τζιύρης σου να μεν έμπαινεν έσσω, αλλά τουλάχιστον τζιεινός έμεινεν με τα κοπελλούθκια του.»

«Είνταν που θέλεις να πεις τωρά μανά; Έθελες να μείνω με την πουτάναν;»

«Η πουτάνα που λαλείς, εν η γεναίκα που έφκαλες που το καπαρέ για να την κάμεις μάναν του κοπελλουθκιού σου.»

«Μα σοβαρολογείς; Θέλεις να ξανασμίξω με την γεναίκαν που μου ελάλες ότι εν μάεισσα; Ο τζιύρης μου έμεινεν με την οικογένειαν του διότι η γεναίκα του ήταν άγιον πλάσμαν. Τζιαι με σας ήταν διαφορετικά. Εν ο τζιύρης μου που ήταν ο δύσκολος.»

«Τον τζιύρην σου να τον αφήσεις ήσυχον τζιει που αναπαύκεται η ψυσιή του. Εγίώ είπα σου ότι εν μάεισσα πριν να γινεί νύφφη μας. Έθελες να κάμεις

της κκελλές σου. Τωρά έπιαες την, έμεινεν μας. Εν δική σου τωρά.»

«Έν εν δική μου μανά...»

«Τωρά να με αφήκεις να τελειώσω. Πόσες φορές σου είπουν να μεν την πιάεις; Πόσες φορές επαρακάλουν σε να προσέχεις να μεν σε καταστρέψει; Έθελες να κάμεις της κκελλές σου. Πόσες φορές σου είπα, ότι γεναίκα που της έντζισεν άδρωπος ξένος, εξημάρισεν την ψυσιήν της για πάντα; Ενόμιζες ότι ήσουν θεός τζιαι ήταν να μπορέσεις να την καθαρίσεις. Τωρά, είτε καθαρή είναι, είτε ξημαρισμένη, εν δική σου. Άφηκες της έναν μωρόν 15 χρονών. Η κόρη σου εν τωρά που σε γρειάζεται. Γιατί εν δοτζιμάζεις αλλό μιαν φοράν;»

«Παραίτα με μανά. Λαλείς έναν πράμαν τζιαι ύστερα υποστηρίζεις το αντίθετον του. Που την μιαν λαλείς μου ότι εξημάρισεν η ψυσιή της τζιαι που την άλλην λαλείς μου να πάω πάλε μητά της. Άτε φέρε καμιάν κοκακόλαν να χωνέψουμεν τα λουβκιά.»

«Τωρά εν διαφορετικά. Ότι τζιαι να 'ναι, τωρά, εν δική σου.»

Η τελευταία κουβέντα της κοτζιάκαρης έκοψεν του την φόραν του. Έριξεν τον τόνον της φωνής του τζιαι εχαμήλωσεν τα μμάθκια του μες το πιάτον με τα μισοφαημένα λουβκιά.

«Δική μου ήταν μανά. Τωρά εν του κουμπάρου.»

Εβρίξαν τζιαι οι δκυο όσες στιγμές γρειάζεται να καταπιεί το πλάσμαν μιαν καντήλαν πίκραν.

“Οι ξαπολά σε.”

Η μάνα εσηκώστην πάλε τζιαι πάει κούτσαλα κούτσαλα στο ψυγείον. Στρέφεται πίσω με έναν πτενεκκούιν κότσινον παγωμένον. Η φωνή του γιου εξαναήβρεν το ύψος της πάλε.

«Οι ποτούτην μανά. Πόσες φορές σου είπουν ότι η κότσινη έσει 22 κουταλούθκια ζάχαρις μέσα; Έν θωρείς την τζιοιλιάν μου που εκατάντησεν σαν της γεναίκας της αγγαστροωμένης. Έν θέλεις να γινεί ξανά ο γιος σου όμορφος; Είνταλοϊς εν να σου έβρω τζιουνούρκαν νύφφην. Φέρε μιαν ντάιετ.»

Η μανά αναστέναξεν τζι εστράφην πίσω στο ψυγείον.

«Είνταν που αναστενάζεις. Έν με θεωρείς άξιον να σου έβρω νύφφην όμορφην; Εν τζιαι εφάν με τα γρόνια. Ο Αντωνής του Κωσταρή, που ήταν μες την τάξην μου, προχτές εχαρτώθην εις τα σαρανταδκού του.»

Η μανά εστράφην πίσω τζιαι έκατσεν με μεγάλην ακρίβειαν ξανά την θέσην του μαύρου άγγελου καρτζίν που τον γιον της.

«Αν εν καμιάν ποτζιείνες που σου κάμνουν τα κκέφκια σου με 50 € πον να μου φέρεις πάλε, καλλύττερα ως που μόρω να σε ταίζω. Τουλάχιστον εγώ είμαι μανά τζιαι αγαπώ σε.»

Το πασιουρτίν του το πρόσωπον εχαλάρωσεν. Οι ρυτίδες που αρκέψαν να του ζωγραφίζουν το μέτωπον τζιαι τον γυρόν των αμμαθκιών του προς στιγμής εσβηστήκαν.

«Πέμου τζιαι άλλα τέθοκια κοτζιάκαρη μου. Πε μου πως ότι τζιαι να σου κάμει ο γιόκας σου εν να τον αγαπάς. Πε μου το να ανοίξει η καρκιά μου φύλλα φύλλα.»

«Δεν θέλω να μου ξανακάμεις τζιείνον που μου 'καμες που ήσουν 20 γρονών. Έν θέλω να με κάμνεις πάλε να μαραζώννω.»

«Ρε μανά, μα νομίζεις ότι αν μεν πιάσω ξένην, εν να βρεθεί δικός μας να μου δώκει την κόρην του; Τον τζιαιρόν που ήμουν εικοσάρης τζιαι ήταν ούλλες

ελεύθερες δεν είσιεν έναν να μου δώσει την κόρην του, τζιαι ας ήμουν γιος ήρωα. Νομίζεις ότι εν να με πιάουν τωρά που 'γέρασα; Άισε που όσες εμείναν, για πελλές είναι, για μισοδοτζιν.»

«Έπρεπεν να πιάσεις τότε την κόρην του Συφτασμένου. Ήσιαν να 'σουν πλούσιος τωρά τζιαι με γεναίκαν που εν θα σου φύει. Έθελεν σε τζιαι τζιείνη, εθέλαν σε τζιαι οι γονιοί της.»

«Αντράτης που έπιασα την Πλεμέγκαν τζιαι εν θα εντρέπεσουν να πιάω την Γριστίνα;»

«Είνταν που που 'σαι η Γριστίνα; Τουλάχιστον έσαι όνομαν.»

«Τζιαι ήσιαν να παντρέψεις τον γιον σου με έναν όνομαν; Το όνομαν μας είνταν που σιαι; Εν σου αρέσκει; Τον τζιύρην μου είνταν που τον υπερασπίζεσαι συνέχειαν αφούς εν έσαι καλόν όνομαν; Το όνομαν μας εν καλόν όπως είναι. Εν ιγρειάζεται να το σμίξουμεν με την δεύτερην περιουσίαν του χωρκού για να του ψηλώσουμεν τες μετοχές του. Αν ενομίζετε ότι εξημάρισεν ο τζιύρης μου το όνομαν του, εν έν εγίώ που έπρεπεν να θυσιαστώ για να του το πλύννω.»

«Τον τζιύρην σου είπα σου να τον αφήκεις ήσυχον. Αν σε ακούει τζιαι που πήεν, εν θα μπορεί να ησυχάσει η ψυσιή του. Εν μεγάλη αμαρτία να δικάζεις πλάσμαν πίσω του, είτε ζωντανός είναι είτε πεθαμμένος.»

«Εμέναν που καταδικάστηκα για τες αμαρτίες του ποιος με υπεράσπισεν;»

«Κόψε την τουν την συζήτησην τωρά να χαρείς. Εσού είνταν που τράβησες τζιαι παραπονιέσαι; Τους τζιαιρούς τους δύσκολους εμείς τους ετραβήσαμεν.»

«Εσού, που τα ξέρεις ούλλα, εν εκατάλαβες είνταν που ετράβησεν ο γιος σου; Αν ήμουν κανένας εικοσάρης άνοστος, την Γριστίαν ήταν να την πιάσω τζιαι ας εβάρεν 10 γρόνια τζιαι 30 κιλά παραπάνω μου. Το ότι είμαστιν εμείς φτωσιοί ήταν να ισοφαρίσει το ότι ήταν τζεινή μισοδότζιν. Ο νους μου, που ήταν κανονικός, βαρεί λλίον πολλά όσον ο νους της ο μισοδότζιν άμαν τον προιτζίσεις με μιαν σπιταρόναν τζιαι καμιάν εκατοστήν σκάλες χωράφκια. Δε την αρκόφάτσαν του Μαρίνου της Αντρούλλας που την έπιαχεν. Ένας άνοστος φτωχός εν ισοδύναμον με ένα πλούσιον μισοδότζιν. Τζιαι αν θέλεις την γνώμη μου, όσον άνοστος τζιαι να 'σαι, όσον φτωχός τζιαι να 'σαι, η περιουσία που εκληρονόμησεν ο Μαρίνος εν αξίζει να ζήσεις μιαν ζωήν με μιαν γεναίκαν μισοδότζιν. Με την ομορκιάν μου όμως μανά, είνταν που έπρεπεν να πιωρώσουμεν; Πε μου εσού που εν σου φέφκει τίποτε. Είνταν που γνωστούσαμεν μανά για να αξίζει την ομορκιάν μου μια κοπελλούα καθυστερημένη;»

«Πεεε... Κάμνεις τα εύκολα δύσκολα εσού.»

«Άμαν σε βολεύκει, τα πράματα εν δύσκολα τζιαι εν καταλάβεις. Να σου πω εγιώ είνταν που ήταν να γοράσουμεν με την ομορκιάν του γιου σου. Αν δεν ήμουν γιος του Παναή του μεχύστακα, που κουβαλεί άπλυτα που τον τζιαιρόν της ΕΟΚΑΣ, κανένας εν θα ετόλμαν να μου προξενέσει την Γριστινούν του Συφτασμένου για γεναίκαν. Το όνομαν του τζιουρού μου θα το εξημάριζα αν εδέχουμουν να πάρω την Γριστινούν, όι επειδή επήρα Πλεμένκαν. Αν εδέχουμουν τζειίνα τα προξένια, ήταν σαν να υπόγραφα πως εν αλήθκεια ούλοι οι ψίθυροι που διαδίδουν μες το χωρκόν τζιαι μαυρίζουν το όνομαν του τζιουρού μου.»

Ο γιος τελειώνει το ττενεκκούιν με τες αντζούγιες τζιαι σφοντζίζει το λάιν με την κόρταν το ψουμίν που έμεινεν. Τραβά μονορουφκιάν την κοκακόλαν που έμεινεν μες το ττενεκκούιν τζιαι άφτει τσιάρον. Ο μαύρος του άγγελος εσηκώστην που την καρέκλαν του τζιαι πελλετά κάτι να έβρει μες το καλάθιν που κρέμμεται μες την γωνιάν του τοίχου. Τελικά φκάλλει που το πανέριν τρία τζιερούθκια με τζιερίν της μέλισσας τζιαι βάλλει τα πας το τραπέζιν. Φκάλλει τζιαι μιαν ποτσούν όφκαιρην τζιαι μάσιεται να την γεμώσει με ελιόλαον.

«Εν να πάω σπερινόν τζιαι εν να ‘μαι πίσω σε καμιάν ώραν.»

«Δώκε εκ μέρους μου έναν φιλούιν της Παναΐας τζιαι πε της να πέψει καμιάν δεκάραν του δούλου της που επάττησεν τέλεια. Πε της ότι αν με σώσει, εν να της πέμπω τζιαι γιω, ως που ζω, μιαν ποτσούν λάιν για την καντήλαν της.»

«Να της το πεις ο ίδιος την Κυριακήν πον ναν το μνημόσουνον του τζιουρού σου. Την Κυριακήν εν να μνημονέψουμεν 11 γρόνια.»

«Α έτσι πε μου. Τωρά καταλάβω γιατί είσαι έτσι όξινη. Να μνημονέψετε θέλεις να πεις. Ξέρεις πολλά καλά ότι εμέναν τα μνημόσουνα εν με ενθουσιάζουν, τζιαι μεν αρκέψεις να μου μάσιεσαι πάλε; Κάθε γρόνον το ίδιον φκιολίν.»

«Μεν αμαρτάνεις πάλε. Κάμε το μιαν φοράν για την μάναν σου.»

«Ρε άμμα, 10 γρόνια που ήταν τζιαι νωστά εν ήρτα σε μνημόσουνον. Εν να ρτω στο εντέκατον; Είπουν σου ότι εν κάμνω το καλόν με τους πεθαμμένους. Άτε παραίτα με με τες νεκκλησιές τζιαι τα κόλλυφα.»

«Σταμάτα να αμαρτάνεις. Ο θεός εν μεγάλος τζιαι ας σου συγχωρήσει.»

«Μα μανά ο θεός τίποτε εν τζιαι έσειι μητά μου. Εσύ είνταν που νεκατώννεσαι μες τες δουλειές μας.»

«Ο τζιύρης σου πρέπει να λυπάται πολλά που μιλάς έτσι.»

«Πρώτα λαλείς ότι πρέπει να αφήνουμεν τους πεθαμμένους ήσυχους να πνάσει η ψυσιή τους, τζιαι ύστερα νεκατώννεις τους μες τες κουβέντες τους ζωντανούς. Άτε, λάμνε στον σπερινόν σου τζιαι ννα ρκίσεις.»

Η κοτζιάκαρη έπιασεν τα τζιερκά τζιαι την ποτσούν που το λάιν τζιαι έβαλεν τα μες σε μιαν τσεντούν πλαστικήν. Η μυρωθιά του τζιερκού της μέλισσας εμουσκομύρισεν την καμαρούν του φτωσικού τους. Κούτσαλα κούτσαλα επροχώρησεν προς την πόρταν. Πριν να θκιαβεί το κατώβλιον εστράφην πίσω προς τον γιον της.

«Σήμερα έρεξεν που ποδά ο αστυνομικός ο Μαλλής. Είνταν που έσειεις να κάμεις με την αστυνομίαν; Αρώτησα τον είνταν που θέλει τζιαι είπεν μου “έννεν τίποτε”.»

«Ξέρω γιω είνταν που με ‘θελεν ο μπάτσος; Μπορεί να με εσύναξεν κανέναν ραντάρ πο τούτα σε φωτογραφίζουν τζιαι ήρτεν να συνάξει το πρόστιμον να φκάλει τον μιστόν του. Είντα ώραν επέρασεν;»

«Κατά τες τέσσερεις.»

«Τζιαι εν σου είπεν τίποτε είνταν που μ’έθελεν;»

«Είπεν μου ότι εν έν τίποτε.»

«Άτε βούρα τζι εν να χάσεις το σπερινόν!»

Κεφάλαιον δευτερον. Η πόρτα η στρεβλωμένη που τα γρόνια τζιαι που τον νήλιον...

Η πόρτα η στρεβλωμένη που τα γρόνια τζιαι που τον νήλιον έφκαλεν τον συνηθισμένον της ήχον. Πρώτα, το τριξιμον του μερτσιε μέταλλον πας σε μέταλλον: Τζιι. Μετά, ο κρότος του μανταλιού του ξύλενου: κλακ-κλακ. Εν ένας ήχος ήμερος. Τζιι-κλακ-κλακ. Κάθε κρότος αρθρώνεται ξηθκιαλιστά. Στην γλώσσαν των πόρτων των παλιών σημαίνει “αγάπη”. Σε τούτην την γλώσσαν οι λέξεις εν λλίες. Με τον ίδιον ήχον που η πόρτα λαλεί “αγάπη”, λαλεί τζιαι “ηρεμία”, τζιαι “γλυκάδα”, τζιαι “τρυφεράδα”. Η παλιά η πόρτα ξέρει να λαλεί τζιαι Τς-κλακ με έναν τόνον πολλά πιο ξερόν τζιαι με έντασην που ξηπιάζει τα μωρά μες το κρεβάτιν. Εν οι τρεις συλλαβές που συνθέτουν την προηγούμενην λέξην τζιαι φκαίννουν συρρικνωμένες σε μιαν: τς-κλακ. Προφερόμενη έτσι, πάλε θέλει να πει “αγάπη”. Φκαίννει όμως τόσον βιαστικά, που έναν κανονικόν φτιν δεν μπορεί να ξηθκιαλίνει καθαρά το νόημα. Ιδίως που σε τούτην την παράξενην πορτογλώσσαν, τούτος ο ήχος εν συνώνυμον τζιαι της λέξης “σκλεράδα”, τζιαι “θυμός”, τζιαι “αγριάδα”, τζιαι “φόος”, τζιαι “ανασφάλεια”. Την Κυριακήν εν να κλείσουν 11 γρόνια που τότες που η πόρτα δεν εξανασυνάφερον έτσι λέξην. Η αθθύμηση της όμως τζιαι μόνον, κάμνει τον Περικλήν να νώθει άσσημα.

Μόλις έκλεισεν η πόρτα, έφκαλεν το i-phone του το μαυρίν. Εν ολοτζιαινουργκον, ολόγυαλλον. Εν έχει ούτε έναν χτάρμαν πάνω. Αντζίζει το με την

ίδιαν γλυκάδαν που έπιαννεν τα σιέρκα της Πλεμένκας τον τζιαιρόν που ήταν ερωτευμένος. Άμαν ιντζίζει πας τες κορούδες των 50€ δεν είναι ήμερος όπως το κλείσιμον της πόρτας την ώρα που μπαινοφκαίννει η μάνα του. Εν άρκος, όπως λαλεί η πόρτα που κάμνει τς-κλακ. Εν άλλος τρόπος να αίνει άντρας. Εν τζιαι έν που του αρέσκει ιδιαίτερα ναν έτσι. Είναι όμως σαν να τζιαι έσειι άγραφον νόμον που τον εκαταδίκασεν να δικαιώνει την κάθε πράξην του τζιουρού του με το να γίνεται τζειίνον που εμίσησεν πάνω του παραπάνω.

«Χάλοου. Ε Νίκο, αν δεν κινηθείς γλήορα η κκελλέ μας εν μες την βούρκαν. Πρέπει να έβρεις τον Μουντζιαχετίν το αργότερον σε 10 λεπτά. Ούλλον το πράμαν εν έσσω τζιαι ο Μαλλής ο αστυνομικός ήρτεν τζιαι γύρευκεν με. Αν εβάλαν το σπίτιν σε παρακολούθηση εν έχουμεν ώρα να κάμουμεν τίποτε. Εν να μας ητσακκώσουν σαν τους ποντικούς.»

«...»

«Όι. Ούτε λόγος.»

«...»

«Ούτε λόγος είπα σου. Εν ημπόρω να κάμω έτσι πράμαν της κοτζιάκαρης. Άησε που εν τζι'έν τζιαι καμιά μαννή πον να δεχτεί να κουαλίσει κάτι κρυφά με δίχα να ξέρει είνταν που αίνει.»

«...»

«Όι είπα σου. Η μόνη λύση είναι ο μάστρος του μαστόρου.»

«...»

«Άκου να δεις ρε φιλούιν. Αν με κάτσουν μέσα, ο Μουντζιαχετίν εν να με φκάλει τζιαι υπόσχουμαι σου ότι εν να πιάεις την θέσην μου μέσα εσού. Άτε,

αν αγαπάς την ελευθερίαν σου, λάχτα πριν ναν αργά.»

Το δαχτύλιν το τζιτρινιασμένον του τσιάρου ετσιίλλησεν το εικονικόν κουμπούν πας το γυαλλίν του τηλεφώνου με ούλλον το έσσκιν που μπορεί να φκάλει έναν δαχτύλιν. Αν εμπόρηεν η τελευταία λέξη της τεχνολογίας του τηλεφώνου να φκάλει ήχον αληθινόν, είσιαν να κάμει «κλακ», όπως εκάμναν πρώτα τα τηλέφωνα την ώραν που εκάθισκες το ακουσικόν άμαν το έκλειες του άλλου κατάμουτρα. Τα ηλεχτρονικά όμως ισκλίκκια μόνον συνθετικούς ήχους μπόρουν να φκάλουν. Το πρόγραμμα που είχεν σαν προεπιλογήν ήταν κουδούνιν τηλεφώνου του εβδομήντα. Έπαιξεν σαν να εκάθισκε το ακουσικόν ευγενικά μια κυρία: «γκλίνγκ». Έτσι εν οι ηλεκτρονικές συσκευές. Ξέρουν να κάμνουν τα πάντα εκτός που το κύριον. Είτε θυμωμένος κάτσεις το ακουσικόν, είτε γλυκαμένος, το i-iphone κάμνει τον ίδιον ήχον που επροεπέλεξεν ο χρήστης.

Ο Περικλής δεν ανησυχά για τίποτε. Ξέρει ότι το σιέριν του Μουντζιαχετίν μπορεί να φτάσει μέχρι τζιαι πουκάτω που το τραπέζιν του υπουργού δικαιοσύνης τζιαι δημοσίας τάξης αν ιχρειαστεί. Το μέσον του μες την αστυνομίαν μπορεί να κάμει τα πάντα. Ο Μουντζιαχετίν ποττέ εν άφηκεν δικόν του να πάει μέσα. Αν πιάχουν τον Περικλήν εν το κύκλωμαν ούλλης της επαρχίας που πάει του κώλου.

«Μα ποιος μπορεί να εκάρφωσεν;... Η κάθοδος της αστυνομίας έτσι απροειδοποίητα μυρίζει προδοσίαν μεγάλης ολκής. Τζιείνον που πρέπει να γινεί τωρά επείγον είναι να σταματήσουν τα μουσκουρούθκια της αστυνομίας. Αν έρτουν τζιαι ερευνήσουν το σπίτιν δυσκολεύκουν τα πράματα. Ο

σπουρτόλοος που έδωκεν την πληροφορίαν έτσι τζιαι αλλιώς εν να βρεθεί τζιαι να τιμωρηθεί που τον ίδιον τον Μουντζιαχετί...»

Άφτει έναν Μάρλμπορο τζιαι τραβά μιαν βαθκιάν ρουφκιάν. Ο καπνός εξατμίζει τες έννοιες τζιαι παίρνει τες μητά του. Φκάλλει ξανά το πολύτιμον κρύσταλλον που την πούγκαν τζιαι χαδεύκει απαλά το βραστόν μαύρον γυαλλίν που κρατεί την θερμοκρασίαν του σώματος του. Χτυπά το νούμερον του πλασμάτου που αγάπησεν παραπάνω στον κόσμο. Απαντά στο όνομαν Μαρίνα. Μαρίνα, σαν την μάναν του. Ο Περικλής έκαμεν καφκάες τρικούβερους με την Πλεμένκαν που έθελεν να την ιφκάλει Αντζιέλικα. «Ήρτες δακάτω, είπεν της, θα σεβαστείς τους τρόπους του τόπου μας.»

Θα έθελεν πολλά να εσέβετουν τζιαι ο τζιύρης του τους τρόπους του τόπου τζιαι να τον ιφκάλει Κωστήν, όπως το όνομαν του αγαπημένου του παππού. Ήταν η εποχή όμως που μια γενιά ολόκληρη εκυβερνιέτουν που την ιδέαν του έθνους, τζιαι ο έρωτας με την μητέραν πατρίδαν ήταν πολλά πιο δυνατός που το σέβας προς το όνομαν των γονιών.

Έτυχεν του όνομαν που το εμίσησεν με ούλλην του την ψυσιήν. Έβρισκεν το γελοίον να έσειι το όνομαν του βασιλιά της χρυσής εποχής του ελληνισμού. Άκου τζειι Περικλής. Αν τον έφκαλλεν πιλέ μου Μενέλαον, θα εμπόρηεν να το κάμει Λάκης, όπως την μισήν τάξην που τους ελαλούσαν Τάκης, Μάκης, Δάκης. Κλάκης όμως εν πάει. Έμεινεν του το Περικλής, που του εβάρεν σαν το μολύβιν όπως ούλλα τα θέλω του τζιουρού του.

Η φωνή του Περικλή γλυκανίσκει. Το ύφος «αππωμένος - τύραννος - μονογιός» που εμίλαν εις

την μάναν του πριν λλίον, μετατρέπεται σε «σκλάβος - στα - πόδια - σου - αγάπη - μου».

«Έλα ρε μωρόν... Γιατί εν μου απάντησες στο sms»

«...»

Εν πάλε τζιείνος ο μαυρογέρημος ο αυτόματος τηλεφωνητής. “Χαλόου, Μαρίνα μιλά. Αφήστε το μήνημαν σας μετά το μπίμπ.” Η φωνή της κόρης του εν τόσο φυσική που κάθε φοράν ππέφτει στην κλάππαν.

Το δρώμαν της φούχτας του υγρανίσκει το γυαλλιστόν κρυσταλλένον τηλεφωνούιν. Ο πρωτόγονος ματσοισμός του θηρίου συνήθως λιώνει σαν τον βούτυρον μπροστά στα τσιαλιμούθκα της έφηβης κόρης του. Νοιώθει εντελώς αφοπλισμένος μπροστά στα γινάθκια της. Του είναι αδύνατον να αντέξει την ιδέαν τζιαι μόνον να την πληγώσει ή να την λυπήσει. Το πιο πρόσφατον ήταν εχτές, που έφαεν κατάμουτρα τα εφηβικά της καμώματα. “Αν μάγαπάς πραγματικά παπάκη, εν να το δείξεις τωρά που δεν θα είμαι πια η πρώτη της τάξης. Έφκηκα που το σχολείον” είπεν του στο τηλέφωνον τζιαι έκλεισε του το. Που τζιείνην την ώρα εν εκατάφερεν ακόμα να της μιλήσει. Αρκέφκει να ανησυχεί πραγματικά. Πως είναι δυνατόν να πιστεύκει η κόρη του ότι εν τους βαθμούς της που θαυμάζει τζιαι όι τζιείνην. Το ότι πελλανίσκουν οι έφηβοι ξέρει το τζιαι που λλόου του. Εν επερίμενεν όμως έτσι που την κόρην του που ποττέ εν της εχάλασεν χαττίριν. Έν σίουρος ότι αν τα καταφέρει να της μιλήσει εν να την λογικέψει τζιαι να πάει πίσω σκολείον. Του είναι αδύνατον να πιστέψει ότι μπορεί να είναι κάποιος ο πρώτος της τάξης τζιαι θέλει να τα ξαπολύσει έτσι πάνω

σ'άνεμον. Τζιείνος εξαπόλυσεν το σκολείον στα 13 του, αλλά ήταν ο πιο κόλοκος της τάξης.

Δοτζιμάζει αλλό μιαν φοράν αλλά ππέφτει πάλε πας τζιειν το μπιμπ-μπιμπ-μπίμπ που του σπάζει τα νεύρα που τα χτες Τούτην την φοράν αφήνει μύνημαν.

«Άτε κανεί ρε Μαρινάκιν. Μίλα μου τζιαι εν θα σου θυμώσω. Αν θέλεις να παραιτήσεις το σκολείον παραίτα το. Άτε πιας με πίσω τζιαι μεν βασανίζεις έτσι τον παπάκην σου που σε αγαπά.»

«Εν τα καπρίτσια της νιότης. Εν να της περάσει. Εν πρέπει να ανησυχώ..» Καμιά σκέψη όμως εν εμπόρηεν να τον κάμει να ησυχάσει.

Έκατσεν πας την καρέκλαν όπου πριν λλίον έτρωεν τα λουβκιά του. Καρτζίν του που την άλλην πάνταν της τραπεζαρίας η τσαέρα της μάνας του εν όφκαιρη τζιαι το φάντασμα με την μερέζαν την μαύρην εν του διασαλεύκει τον πίνακαν. Η τουαλέττα της δεκαετίας του 50, προίκα του γάμου της μάνας του, εν φορτωμένη με φωτογραφοθήκες μιτσιές τζιαι μεγάλες. Δίπλα που το καδροούν με τες 3 του αρφάες ντυμένες παρανουφφούες, έν μια άλλη μαυρόασπρη φωτογραφία με τον παππούν του τζιαι την στετέν του να ποζάρουν με έναν ύφος ντροπαλόν, αυστηρόν τζιαι περήφανον. Που την άλλην πάνταν της τουαλέττας, έν η φωτογραφία των παππούων του που την ράτσαν του τζιουρού του. Φωτογραφίες μιτσιού τζιαι μέτριου μεγέθους, οι παραπάνω του φωτογράφου Βασιλείου, με θκειιούες, θκειιάες, ανιψιούς, ανιψιάες, ανακατώννουνται με εικονούες αγίων τζιαι φωτογραφίες άγνωστων ηρώων δεύτερης κλάσης της ΕΟΚΑ. Οι παραπάνω ήταν φίλοι του πατέρα του που τον τζιαιρόν του αγώνα. Έσει τζιαι μιαν μιτσιάν επάργυρην εικονούαν

της Παναΐας της Γλυκοφιλούσας. Μες τούτην την πλειάδα φωτογραφιών ξεχωρίζουν τρία πιο μεγάλα κάδρα συμμετρικά τοποθετημένα. Δεξιά η φωτογραφία του Γρηγόρη Αυξεντίου που επροτίμησεν να κρούσει ζωντανός παρά να παραδωθεί στους Εγγλέζους. Αριστερά, η εικόνα του Αΐου Δημητρίου που εμαρτύρησεν που τες λόχχες του Διοκλητιανού. Το φωτοστέφανον του Αΐου με χρυσάφιν 18 καρατίων μπαίνει σε αντίθεση τζιαι σε αρμονίαν με το πράσινον μπερέ του λόκατζη που ποζάρει πας την φωτογραφίαν την μεσηνήν μπροστά που τον οβάλ καθρέφτην της τουαλέττας. Το επιμελημένον μπερέ αναδεικνύει το ομορφοκάμωτον πρόσωπον του στρατιώτη που ποζάρει αλά Έλβις Πρίσλεϊ, κοιτάζοντας πάνω δεξιά στον αέραν, λες τζιαι κορτώννει μπροστά σε 60 γκόμενες. Το ελαφρά λοξοβαλμένο μπερέ δηλώννει τον ατίθασον τζιαι κοκκέτην χαρακτήραν του.

Το δειν του μεινήσκει σφηνωμένον μερικές στιγμές πας την μεσηνήν φωτογραφίαν. “Κοσιδκού γρόνια ετζιυλίσαν σαν τον νερόν”. Σηκώννεται πάνω τζιαι ποϋρίζει την τραπεζαρίαν για να πάει να σταθεί μπροστά στον καθρέφτην. Το βλέμμαν του μεινήσκει κολλήμένον μες τα μμάθκια του. Κάμνει πους χαμογελά τζιαι θωρεί τες ρυτίδες δεξιά τζιαι αριστερά του προσώπου του. Αρέσκει του να τες θωρεί. Η θεωρία του είναι ότι οι ρυτίδες που κάμνει το πλάσμαν γυρόν που τα μμάθκια είναι τα σημάθκια που αφήννει η χαρά της ζωής. Μιαν φοράν είπεν εις την κόρην του ότι πλάσμαν που δεν έσει ρυτίδες των αμμαθκιών είναι πλάσμαν που δεν εχάρην. Σηκώννει τα δκυο του σιέρκα τζιαι πιέζει με τες παλάμες του τες παχουλλές του βούτσιες. Μετά σάζει τα μαλλιά του τζιαι ρουφά τες βούτσιες του

προς τα μέσα. Αδύνατον να έβρει την αρμονία του εικοσάχρονου προσώπου της φωτογραφίας.

Πάνω δεξιά του οβάλ καθρέφτη εν κολλημένα ακόμα τα κατάλοιπα που έναν αυτοκόλλητον του John Travolta που η μάνα του προσπάθησεν να ξεκολλήσει με επιτυχίαν εξήντα τοις εκατόν. Είντα κουβέντα ήταν τζιαι τούτον το αυτοκόλλητον. Αθθυμάται ακόμα τον πανικόν της κυρίας Μαρινούς όταν το αντιλήφτην. Στην αρκήν ενόμισεν ότι εν η κόρη της η Ελλάδα που το εκόλλησεν. Όταν η Ελλάδα εκάρφωσεν τον ότι εν τζιείνος που το εκόλλησεν, η κυρία Μαρινού επανικοβλήθην περίτου. Είνταν που ήταν να νομίζει ο άντρας της για τον γιον του; Το μισόν πρόσωπον του Travolta ήταν κατασσισμένον, αλλά το άλλον μισόν εφάινετον ακόμα, όπως τζιαι το κορμίν του που φιγουράρισκεν χορεύοντας ντίσκο.

Έτσι όπως κοιτάζει το κορμίν του μες το γυαλλίν, αρκέφκει να τραβά όσον ημπόρει την τζιοιλιάν του μέσα. Εν τον ευκαριστά όμως το αποτέλεσμαν. Φκάλλει τα φτερά του τζιαι φουσκώννει τον στήθος του, αλλά τίποτε. Το αποτέλεσμαν εν πολλά μακρυά που τον τζιαιρόν που έβρισκεν λάθος ακόμα τζιαι πας το κορμίν του John Travolta. Τότες, ούτε καν εχρειάζεται να φκάλει τα φτερά του για ναν καλλύττερος που τον ηθοποιόν. Εποζάρισκεν απλά τζιαι χαλαρά τζιαι οι ποντιτζιοί του εσεδιάζουνταν με φυσικόν τρόπον. Είσιεν το κορμίν το αθλητικόν που οι αρχαίοι Έλληνες αποθανάτισαν πας το μάρμαρον. Μόνον που το κορμίν του Περικλή δεν είναι που μάρμαρον για να μείνει τέλειον για πάντα.

Ξαφνικά διακρίνει έναν δάκρυν πας την εικονούαν της Παναΐας. Τραβά έναν βήμαν πίσω,

τζιαι κάμνει αυθόρμητα τον σταυρόν του. Έσειει που τον τζιαιρόν που ποστρατεύτην που εν έκαμεν ξανά τον σταυρόν του. “Παναΐα μου δοξάζω τ’όνομαν σου” επρόφερεν αυθόρμητα τζιαι φοητσιασμένα. Μα εν ήταν μόνον η Παναΐαν που έκλαιεν. Τζιαι οι άλλοι Αγίοι εκλαίαν, τζιαι οι ήρωες, τζιαι οι ανιψιούες, τζιαι οι τρεις του οι αρφάες, τζιαι η μάνα του. Μόνον ο τζιύρης του ήταν ατάραχος. Εκόρτωννεν με μιαν έπαρσην, μιαν αλαζονείαν, ψία τζιαι ήταν μόνος του, πας την οικογενειακήν φωτογραφίαν. Πρέπει να ενόμιζεν τον εαυτόν του πολλά όμορφον. Ήταν το μόνον πλάσμαν που εν έκλαιεν πας τες φωτογραφίες. Τζιείνος, εξάχρονον κοπελλουρούιν που έφταννεν ίσια - ίσια ως την μέσην του τζιουρού του. Έστεκεν δίπλα του τζιαι εθώρεν ίσια πάνω αντίς να θωρεί πας τον φωτογράφον. Εθώρεν τον τζιύρην του όπως το πλάσμαν που στέκει δίπλα που τον κορμόν του πλατάνου τζιαι θωρεί τα θεόρατα κλωνιά. Κλαίει τζιαι τζιείνος μωρόν πας την φωτογραφίαν. Κλαίει τζιαι νέος πας την φωτογραφίαν “Ελβις Πρίσλεϊ”. Θωρεί παράλυτος τες φιούρες να κλαΐσιν τζιαι κρατεί την αναπνοήν του ποζάροντας ακόμα με την τζιιοιλιάν του τραβημένην.

Κεφάλαιον τρίτον: Ο κρότος της πόρτας που χτυπά επάωσεν του το γιαιίμαν του.

Ο κρότος της πόρτας που χτυπά επάωσεν του το γιαιίμαν του. Εσφόντζισεν σιασιριστά τα δάκρυκα του με τα μανίτζια του. Τα φκια του ετοιμαστήκαν να ακούσουν τες αρκοφωνάρες τους τζιουρού του που τον εκατακεραύνωννεν κάθε φοράν που τον εστόλιζεν με ότι απαξιωτικόν εμπόρηεν να ξεράσει το στόμαν του. Οι ποντιτζιοί της ράσιης του εσφίξαν έτοιμοι να φαν ττοππούζαν που πατρικήν κολάναν. Τα χτυπήματα της πόρτας γίνονται πιο επίμονα. Η πραγματικότητα ξαναπιάννει το τιμόνιν της ύπαρξης του. Εξαπόλυσεν την τζιοιλιάν του την τραβημένην τζι εδιπλώθην τζιαι εξανασιέπασεν τα κολάνια του παντελονιού του. Τζιαι όμως, εν τον αστυνομικόν τον Μαλλήν που έπρεπεν να φοάται, όι το φάντασμα του μακαρίτη.

Εβούρησεν προς το αρμάριν. Αν αφήκει τζιειαμαί τηνπραμάθκιαν εν ποσπασμένος. Προτιμά να την γείρει του αποπάτου παρά να περάσει τα λλία νιάτα που του μείναν στο τζιελλίν σαν έμπορας ναρκωτικών. Ο χρόνος λλιοστεύκει. Τα χτυπήματα στην πόρταν γίνονται πιο επίμονα. Η απόγνωση μιας φωνής γεναιτζίσιμης έκοψεν του την αγωνίαν. “Σσιχτίρ, ήσιαν να πετάξω μιαν περιουσίαν του αποπάτου για το τίποτε.” Εξανάβαλεν την σκόνην μες το αρμάριν πίσω που τα σεντόνια τα αχρησιμοποίητα της προίκας της κυρίας Μαρινούς.

Με το άνοιμαν της πόρτας, μια γεναίκα, πάνω κάτω πεηντάρα, ετσιίπωσεν πάνω του σαν το πετεινάριν. Θα ήταν το πολλήν ανάμισι μέτρον τζιαι

θα εβάρην καμιάν πενηταρκάν κιλά. Μόλις τον αντίκρισεν άρκεψεν να ξητιμάζει, να φωνάζει, να τιμάζει.

«Παλιάθρωπε, ξημαρισμένε. Δολοφόνε. Μάσεισαι να σκοτώσεις το παιδίν μου. Που να όψεσαι τζιαι να σου στρέψει πίσω ο θεός το λαμπρόν που μου έβαλες έσσω μου τζιαι κρούζει μου την καρκιάν μου. Που να κλείσει το σπίτιν σου! Εγκληματία!...»

Ο Περικλής εγλίτωσεν τον πάτσον που την τρίχαν αποτρέποντας το σιέριν που εποταύρισεν πάνω του η γεναίκα.

«Είνταν που θκιάολον θέλεις δαμαί εσου;»

«Για ότι έκαμες θα πκιορώσεις! Εγκληματία!» φωνάζει του η γεναίκα που παίρνει πουρλόττον τζιαι μάσιεται με τα μικροκαμωμένα τζι αδύνατα σιέρκα να δέρει το τεράστιον παχύδερμον που ποφεύκει με μεγάλην ευκολίαν τες υστερικές της χειρονομίες. Στην πολλήν την ώραν έδωκεν της μιαν κουγκιάν τζι έσυρεν την πίσω.

«Φύε που δαμαί να με σε λύσω που το ξύλον τζι ας είσαι γεναίκα. Εγιώ εν έχω τίποτε να κάμω με τες μαλακίες του γιου σου.»

Ξαφνικά η γεναίκα εκάλμαρεν σαν να τζιαι ούλη τζιεινή η ενέργεια που την επρώθαν εξατμίστην. Τζιαι που μάσιετουν να τον δέρει, τραβά έναν βήμαν πίσω, τζιαι αρκέφκει να τον παρακαλεί με σιγανήν φωνήν γεμάτην πόνον, με δίχα να τον κοιτάζει.

«Το παιδίν μου σβήννει σαν το τζιερίν. Θωρώ τον να χάννεται μπροστά στα μμάθκια μου όπως το τριαντάφυλλον που μαρανίσκει πριν να αννοίξει. Να χαρείς βοήθα με να σώσω τον γιον μου. Σταμάτα να τον τροφοδοτάς με το δηλητήριον.»

«Μα για είνταν που μιλάς σιόρ;»

Η γεναίκα ξαναβρίσκει το νεύρον της τζιαι ο θυμός κυριεύκει την που τα νύσια ως την κουρίαν Πετάσσεται πάνω του πάλε τζιαι προσπαθεί να τον ακκάσει πας το μπράτσον. Ποφεύκει την που την τρίχαν. Μόλις που προλαββαίννει να του δώκει μιαν κλωτσιάν πας το πόιν. Κουντά την ξανά με παραπάνω δύναμην τζιαι σύρνει την χαμέ.

Οι γειτόνοι που ακούουν τες φωνές παρακολουθούν χωσμένοι πίσω που τες κουρτίνες. Κανέννας δεν νεκατώννεται μες τον καυκάν. Η γεναίκα σηκώννεται τζιαι κάμνει πίσω φωνάζοντας τζιαι θωρώντας τον μες τα μμάθκια.

«Ο τζιύρης σου επήεν σ'ανάθθεμαν με δίχα να πκιωρώσει στον κόσμον τούτον για ότι έκαμεν εις την οικογένειαν του συντεχνιακού που άφηκεν ορφανήν. Να ξέρεις όμως ότι αν πάθει τίποτε το παιδίν μου, εν να σε καθαρίσω με τα ίδια μου τα σιέρκα. Εσού έν να πκιωρώσεις πας τούτην την γην ξημαρόσσιυλλε.»

«Άφης τον τζιύρην μου ήσυχον πελλόπλασμαν τζιαι πήαινε να συνάξεις το μυξιάρικον σου πριν να τραβήσει καμιάν όβερντόουζ τζιαι να μείνει σύξυλος. Αν εν δυστυχισμένον το κοπελλοούν σου εν δικόν σου φταίσιμον, έννεν δικόν μου.»

Τα δυνάμενα φώτα του αυτοκινήτου που εσταμάτησεν ομπρός τους εστραβώσαν τους τζιαι τους δκυο. Εκατέβην ένας αστυνομικός με δίχα να σβήσει τα φώτα.

«Κύριε Περικλή πρέπει να σου μιλήσω ιδιαιτέρως.»

«Κάτσετε τον μέσα τον εγκληματίαν Σκοτώννει τ'άθωα παιθκιά του κόσμου.»

«Τι συμβαίνει κυρία μου. Γιατί νεκατώννεσαι μες υποθέσεις των άλλων;» αρώτησεν την ο αστυνομικός

Πριν να προφτάσει η γεναίκα να φκάλει λέξη, επενέβην ο Περικλής με φωνήν βαρύτονην παριστάνοντας με απόλυτην επιτυχίαν ότι εν σίγουρος για τον εαυτόν του.

«Κάμε τίποτε κύριε αστυνόμε. Έσειε μίαν ώρα που φωνάζει έξω που την πόρταν μου τούτη η γεναίκα τζιαι θέλει να ξεκαθαρίσει μίσσιμου ιστορίες του 58. Ξητιμάζει τζιαι ζητά εξηήσεις για την δράση του παπά μου στον αγώναν. Κατηγορά τον μίσσιμου για εγκληματίαν. Εσηκώσαν κκελλέν τα κομμούνια που επροδώνναν τον αγώναν τζιαι ζητούν τωρά τζιαι ρέστα. Αν επρόδωσεν ο θκειος της, δεν είναι λάθος ούτε του αγώνα, ούτε των αγωνιστών που τον εκαταδικάσαν, ούτε τζιαι μέναν που τότες δεν ήμουν καν γεννημένος.»

«Ο τζιύρης σου εν ήταν αγωνιστής, έν σκέττος εγκληματίας που ήταν».

«ΗΣύχασε κυρία μου. Ενοχλείς την δημόσιαν τάξην έτσι που συμπεριφέρεσαι. Χάτε, κάλμαρε τζιαι πάαιννε έσσω σου. Τούτα ούλλα εν ιστορίες που μόνον οι ιστορικοί μπορούν να ξεθκιαλύνουν. Εν ιμπόρουμεν να λύσουμεν τούτα τα προβλήματα παουρίζοντας μες τον δρόμον.»

«Ο θκειος μου εν ήταν προδότης τζιαι ξέρετε το ούλλοι σας. Ο τζιύρης του τούτου του ξεμαρισμένου εδολοφόνησεν τον λιώννοντας την κκελλέν του με την μάτσαν για να σπείρει την τρομοκρατίαν τζιαι να σιωπήσει την φωνήν των συντεχνιών.»

«Σε παρακαλώ κυρία μου. Λάμνε έσσω σου. Τα πολιτικά δεν απασχολούν την αστυνομίαν. Τζιαι σε

πληροφορώ ότι με τον τρόπον που μιλάς βρίζεις έναν πολίτην, τζιαι αν σου κινήσει αγωγήν, σαν όργανον της τάξης θα είμαι αναγκασμένος να μαρτυρήσω εναντίον σου.»

«Είσαστιν ούλλοι της ίδιας ράτσας. Εσείς τον προστατεύκετε. Εσείς είσαστιν εμπόροι ναρκωτικών με στολήν.»

«Έσειεις τύχην που είσαι γεναίκα. Μιαν κουβένταν παραπάνω τζιαι θα σου κάτσω τες χειροπέδες για έλλειψην σεβασμού προς όργανον της τάξης. Είναι τουλάχιστον θκυο μήνες φυλακήν.»

Η γεναίκα εποτραβήχτην να πάει έσσω της κλαίοντας τζιαι μουρμουρώντας ζητιμασιές τζιαι κατάρες. «Θεέ μου βοήθα μου να γλιτώσω που τουν την ζούγλαν...»

Ενόσω ο αστυνομικός επροσπάθαν να καλμάρει την οργήν της γεναίκας, ο ρυθμός της καρκιάς του Περικλή εφάκκαν 80 το λεπτόν. «Θεέ μου, εσού που είσαι μεγάλος, συγχώρα μου που είμαι βουττημένος μες την αμαρτίαν τζιαι άκου τες προσευχές της μάνας μου που εν άγιον πλάσμαν. Δως του φτερά του Μουντζιαχετίν να δράσει έγκαιρα τζι εν άδικον να περάσω την νιότην μου μες τα σίερα.»

«Συγνώμην κύριε Περικλή. Τωρά τελευταία εφκάλαν γλώσσαν οι κομμουνιστές, αλλά αν πούμεν τζιαι τίποτε, βρίσκουμεν εμείς τον πελάν μας. Άισε που τα κατορθώματα του γιου της είναι εις υπόψη της αστυνομίας.»

«Τζιείνον που δεν καταλάβω είναι γιατί ξεθαύκουν τωρά τουν τες ιστορίες με τους προδότες που εκτέλεσεν η οργάνωση 50 χρόνια πριν;»

«Μεν γυρεύεις να καταλάβεις κύριε Περικλή. Έτσι εν η πολιτική. Είναι συφφέροντα. Ξέρεις τι άκουσα πριν λλίες ημέρες; Ελαλούσαν κάποιοι ότι ο αγωνιστής που εκτέλεσεν το προδότην τον θκειον της τούτης της γεναίκας, εσκοτώσεν τον για εκδίκησιν. Έθελεν μίσις την γεναίκαν του που ήταν ελεύθερη αλλά τζιείνη εν τον έθελεν τζιαι επροτίμησεν τον συντεχνιακόν. Η πολιτική είναι μεγάλη σαβούρα κύριε Περικλή. Για να ξημαρίσουν το όνομαν του αγώνα είναι ικανοί να διαδώσουν τους χειρότερους ψιθύρους Ας έρτουμεν όμως στα δικά μας.»

Ο Περικλής ήταν να σπάσει που την αγωνίαν του αλλά εκατάφερνε να το κρύφκει.

«Ελάτε, περάστε μέσα. Παίζει η καμπάνα του σπερινού. Όπου τζιαι να σαι η μάνα μου εν ναν έσσω να μας κάμει τζιαι καφέν.»

«Όι, όι, άλλην φοράν.»

Τούτη η τελευταία φράση ήταν η πιο μεγάλη ανακούφιση για τον Περικλήν.

«Η κόρη σου κινδυνεύει κύριε Περικλή.»

«Είνταν που έπαθεν η Μαρίνα μου. Προσπαθώ να της μιλήσω στο τηλέφωνον που τα χτες». Ο Περικλής εξήχασεν τα ναρκωτικά τζιαι ζώσαν τον μάυρες φωθκιές.

«Τίποτε το σοβαρόν. Μεν ανησυχείς τίποτε το σοβαρόν δηλαδή χάρις στην επέμβασην του φίλου σου του Μουντζιαχετίν. Αν σε εύρισκα μέσα το δείλις που πέρασα, άλλα ήταν να σου ανακοινώσω.»

«Μα είνταν που συμβαίννει;»

«Η κόρη σου εν λλίον αφελής κύριε Περικλή. Έμπλεξεν με έναν ηλίθιον ταραξίαν που παίζει επανάστασην. Εκαταζητούσαμεν τους που τα χτες. Εσυλλάβαμεν τους τζιαι τους δκυο σήμμερα επί

αυτοφώρους να κάμνουν πόμπες μολότοφ. Μεν ανησυχείς όμως. Αφήκαμεν την μέσα για να την φοητσιάσουμεν λλίον. Μπορεί να την ιξαπολήσουμεν πόψε. Υπό άλλες περιστάσεις ήσιαν να την αφήκουμεν μέσα λλίες ημέρες. Εν τζιαι εν μικρόν παράπτωμαν να σύρνεις πόμπες πας την περιουσίαν του κόσμου. Οι μισιοί εν το παίρνουν στα σοβαρά αλλά με βάσει τον νόμον εν που τα πιο σοβαρά παραπτώματα. Χάρις στες γνωριμίες σου, το δικαστήριον εκατάλαβεν πιο γλήορα την κατάστασην τζιαι εν εξήτησεν οκταήμερην κράτησην. Εν να πκιωρώσει το φιλούιν της τζιαι για τους δκυο. Πον να δεις κάποιον Μουντζιαχεττίν να του πεις έναν μεγάλον ευκαριστώ.»

Η τζιυρά Μαρινού ενέφανεν κούτσαλα - κούτσαλα που το στενόν. Είναι ήδη σκοτεινά. Μόλις αγρωνίζει το αυτοκίνητον της αστυνομίας, το παστούνιν της φακκά γλήορα - γλήορα πας την άσφαλτον σαν την καρκιάν του στρουφουθκιού που εν να σπάσει που τον φόον του. Όσον κοντεύκει, ο ρυθμός της παρπατησιάς της γίνεται πιο γλήορος. Δεν της αρέσκουν οι αδρώποι με στολήν. Πάντα εφέραν της κακά μαντάτα.

«Καλησπέρα σας»

«Καλησπέρα σου θεία»

«Τι εγίνην;»

«Τίποτε το σημαντικόν. Περιστατικά ρουτίνας. Πήαινε σπίτιν τζιαι θα σου εξηγήσει ο γιος σου.»

«Εν εντάξει μανά. Εν εν τίποτε. Εν να σου εξηγήσω μόλις τελειώσουμεν.»

Η κυρία Μαρινού εθκιάβασεν τα πάντα πας το μέτωπον του γιου της. Εν πολλά ανήσυχος, Κάμνει πους εν καταλάβει τζιαι προχωρά τάχα αχάπαρη έσσω. Πελλετά που την χαραμάδαν του ξύλενου

παραθυρκού. Τα φώτα της αστυνομίας εν ακόμα τζιαιμαί τζιαι ο γιος της συνεχίζει να συζητά ανήσυχος με τον αστυνόμον.

Οι αδρώποι νομίζουν πάντα ότι μπορούν να την περνούν για ηλίθιαν Τζιείνη κάμνει πους εν καταλάβει. Ξέρει ότι άμαν πιάεις τον άδρωπον κόντρα θα σε τσιλλίσει όπως τον τζιύλιντρον. Άμαν τον πιάεις πλευρόν πλευρόν, παίρνεις τον όπου θέλεις.

Κεφάλαιον τέταρτον. Μόλις ακούει το αυτοκίνητον της αστυνομίας να ξεκινά, μισοαννοίει την πόρταν.

Μόλις ακούει το αυτοκίνητον της αστυνομίας να ξεκινά, μισοαννοίει την πόρταν. Ο γιος της έν κολλημένος ήδη πας το τηλεφωνούιν του το τζιουνούρκον. Έν προσηλωμένος σε τζιείνην που του μιλά. Ξέρει ότι εν με γεναίκα που μιλά. Ο Περικλής ποττέ εν προσηλώννεται μπροστά σε άδρωπον.

Η κυρία Μαρινού σιασιάρει να μάθει τι γίνεται, αλλά η ζωή έμαθεν της ότι άμαν ένας άδρωπος εν προσηλωμένος, πρέπει να περιμένει. Έμαθεν το τον τζιαιρόν που εκαρτέραν εφτομάδες ολόκληρες τον αγαπημένον της που ήταν προσηλωμένος στην μητέραν πατρίδαν. Τζιείνη εκαρτέραν τζιαι τζιείνος επαρπάταν νύχτες ολόκληρες, παωμένες του σιειμώνα τζιαι μεσομέρκα πυρωμένα του καλοτζιαιρικού πας τα κάκκαφα να τον τζιυνηούν οι Εγγλέζοι. Εν τζιείνες οι ατέρμονες ώρες που της εμάθαν την υπομονήν. Έμαθεν να τες μετρά συντροφκιάν με τον χάρον, για να τον ποσκολιεί να μεν πα να πκιάχει την αγάπην της. Έμαθεν ότι η υπομονή μαλαθκιανίσκει τον άδρωπον τζιαι κάμνει τον μαρτούιν. Άμαν του δείγνει η γεναίκα την λαχτάρα της, ο άντρας γίνεται θερκόν ανήμερον, βίαιος τζιαι κακός.

Κάθεται πας την καρέκλαν της τζιαι καρτερά. Τζιείνος εν να ρτει να της πει που μόνος του. Μισή ώρα καρτέριν δεν εν τίποτε μπροστά στες 4 εφτομάδες που εκαρτέρησεν τον χαρτωμένον της

με δίχα να ξέρει αν εγλίτωσεν που την ενέδραν των Εγγλέζων το 1957.

Ακούει βήματα να κοντεύουν προς τον νηλιακόν. Τον νωσιελικόν τόνον της πόρτας που άνοιξεν, ακολούθησεν ο δυνάμενος τζιαι θυμωτός κρότος της που έκλεισεν. Η κατάσταση εν σοβαρή. Η απελπισία επλάκωσεν μες την κάμαρην. Η κυρία Μαρινού έκαμεν πους έχαψεν το «εν έν τίποτε» τζιαι έπαιξεν την αγάπαρην.

«Φαίνεται καλόν πλάσμαν τούτος ο αστυνομικός»

Ο Περικλής αφήννει το τεράστιον του κορμίν να πέσει βουνάριν πας την καρέκλαν που κάθετουν πριν λλίον τζι έτρωεν. Σσιύφκει την κκελλέν του τζιαι κουμπά το μέτωπον του πας το τραπεζομάντιλον το κρυόν. Ακουμπά τους αγκώνες του πας το τραπέζιν τζι δήννει τα σιέρκα του πουπάνω που την κκελλέν του.

«Εν σοβαρόν;»

Κλαίει όπως τότες που ήταν 14 χρονών τζιαι έκλαιεν της μάνας του που του είπεν η Μαρία του Γρίστακκου πως εν τον έθελεν. Εν που τα 14 που εκατάλαβεν ότι ο γιος του δολοφόνου δεν έσει κανέναν τσιανς. Είτε για την πατρίδαν σκοτώσει ο άλλος, είτε για άλλον λόγον, ο γιός του εν ποσπασμένος. Έξερεν πολλά καλά ότι ο αγωνιστής με την κουκκούλλαν που έλυσεν την κκελλέν του συντεχνιακού με το σφυρίν ομπρός που την πόρταν της νεκκλησιάς ως που να φκει η ψυσιή του, ήταν ο τζιύρης του. Είπαν του το τα μωρά στο σκολείον που στην πρώτην του δημοτικού. Είπαν του το τζιαι στην δευτέραν. Εσταματήσαν να του το λαλούν στην τρίτην, όταν μες την τάξην της ξυλουργικής έπιασεν ένα σφυρίν τζιαι απείλησεν τους τζιεινους που τον

επεριπαίζουν ότι αν συνεχίσουν, εν να τους λύσει την κκελλέν τους. Που τζιείνην την ημέραν δεν εξανάκουσεν κανέναν να συναφέρνει την υπόθεση. Αθθυμάτουν την μόνον κάθε φοράν που μια κοπελλούα ελάλεν του όι. Ήρτεν τωρά τζιαι τούτη η καταραμένη η αρφότεγνη του σκοτωμένου να ανακουτρέψει πάλε φαντάσματα.

«Εγέρασα μανά. Έν είμαι πιον το μωρόν σου το γρουσόν», εσαυλάρισεν προσπαθώντας να καλύψει το κλάμαν του.

«Όσον τζιαι να γεράσει το κορμίν σου, πάντα το μωρόν μου το γρουσόν εν να σαι. Το μωρόν που κουαλούμεν μητά μας εν αλλάσσει ποττέ του, ακόμα τζιαι άμαν γινούμεν 74 γρονών»

Εσηκώστην πάνω τζιαι πάει σιγά σιγά με δίχα παστούνιν πίσω που την καρέκλαν του. Βάλλει τα ροζιασμένα σιέρκα της πας τα μαλλιά του που αρκέφκουν να αναρκώννουν.

«Άτε πε μου.»

«Έφτασα στην ηλικίαν του παπά όταν άρκεψεν να τον κυβερνά το ποτόν μανά.»

«Έν έν για τούτον που κλαίεις. Άτε. Πε μου είνταν που γίνειν.»

«Το μωρόν μου εγίνην τζιόλας γεναίκα μανά.»

«Είνταν που έπαθεν το μωρόν;»

Η φωνή της κοτζιάκαρης δεν είναι ούτε γλυτζιά ούτε καθησυχαστική. Είναι απλά ανήσυχη Ο Περικλής πνιμένος που τον θυμόν σηκώννεται πάνω τζιαι πιάννει το παστούνιν της μάνας του που έν κουμπιμένον πας την τραπεζαρίαν. Το κοπελλούιν που έκλαιεν τσας πριν λλίον γίνεται δαίμονας θυμωμένος, έτοιμος να σκοτώσει πλάσμαν. Γυρίζει το παστούνιν προς την κατεύθυνση της Λευκωσίας τζιαι να φωνάζει λυσοιασμένος.

«Θα σου σπάσω τες παίες σου μαλάκα.»

Η φωνή της Μαρινούς γίνεται ξανά καθησυχαστική

«Είνταν που εσουνέβην του μωρού;»

«Ε σφόδρα ερωτευμένη με έναν αλήτην, με έναν άχρηστον, με έναν πο τζιείνους τους μάλλουρους τους μαλαχτούς που θωρείς αξιούριστους στην τηλεόρασην να λάσσουν μες τες στράτες τζιαι να σπάζουν τες βιτρίνες του κόσμου. Εν που τους οργανωτές των φασαριών στην χώραν. Η αστυνομία ετσάκκωσεν την μητά του τζιαι κατηγορά την για συνενοχή που εκάμναν πόμπες μολότοφ.»

«Εν τζιαι έν τωρά που εν την θωρώ καλά την μιτσιάν.»

«Επεμβήκαν οι φίλοι μου τζιαι η αστυνομία εμάσιετον να την ιξαπολύσει τζιαι να εξαφανίσει τζιαι τα ίχνη. Τζιαι ξέρεις είνταν που έκαμεν η ηλίθια;»

« ... »

«Αντις να τους πει ευκαριστώ τζιαι να πάει έσσω της, εξητίμασεν τους αστυνομικούς! Είπεν τους ότι εν γουρούνια τζιαι δολοφόνοι τζιαι απείλησεν τους ότι αν δεν ιξαπολύσουν τζιαι τον μυξιάρην της μητά της, εν να τους καταγγείλει στες εφημερίες ότι οι φίλοι του τζιουρού της ελαθκιάσαν την αστυνομίαν τζιαι εξαπολύσαν την μόνον τζιείνην. Ήσιαν να την ιξαπολύσουν που η ώρα 4 αλλά εκάτσαν την μέσα πάλε τζιαι επέψαν τον Μαλλήν να τα κανονίσει μητά μας.»

«Α Γριστέ μου, πάλε τα πολιτικά. Είντα αμαρτίες έκαμα για να μου τα πέμπεις ούλλα εμέναν που ποττέ εν ενεκατώθηκα;»

«Μόλις ετηλεφώνησα στην αστυνομία. Ο αστυνομικός που μου εμίλησεν ήταν πολλά ευγενικός. Έδωκεν μου την τζιαί εκουβέγκιασα την, τζιαί ξέρεις είναι που μου είπε; Είπεν μου ότι αν οι φίλοι μου έχουν σούρτα φέρτα με την αστυνομία εν τζιαί τζιείνοι βρομισμένοι τζιαί θα τους σαρίσει τζιαί τζιείνους η επανάσταση! Οι σκατομπαστάρτοι που εν εγαμήσαν ακόμα γεναίκαν εν να γαμήσουν την αστυνομία! Τζιαί η Μαρίνα σου, το αγγελούιν σου να πιστεύει έτσι λουβάνες.»

«Αχ Θεέ μου γιατί μου πέμπεις εμέναν πάλε επαναστάσεις; Τι έκαμα η αμαρτωλή για να μου αξίζει έτσι τιμωρία; Εγώ που ενόμιζα ότι στα 74 μου οι επαναστάσεις ετελειώσαν.»

«Είπεν μου ότι θα δώσει ακόμα τζιαί την ζωήν της για να σώσει την ελευθερία τζιαί την αξιοπρέπεια του αγαπημένου της.»

«Είνταν που σου αθθυμίζει τούτον;»

«Αθθυμίζει μου που ήταν 5 γρονών τζιαί ελάλε μου ότι εν να παντρευτεί τον πιο όμορφο πρίγκηπαν του κόσμου τζιαί πους ο παπάκης της ήταν ο πιο δυνατός βασιλιάς.»

«Εμέναν αθθυμίζει μου τον παπάκην της που ήταν ο πιο όμορφος πρίντζιπας στα 20 του τζιαί ελάλουν του να προσέχει να μεν ερωτευτεί με τες κορούες του καπαρέ.»

«Το καπαρέ εν τζιαί εν κκερχανές μανά. Εξάλλου εγώ εν για να σώσω έναν πλάσμαν φτωχόν τζιαί αδύναμον που σου είπα ότι εν να δώκω ακόμα τζιαί την ζωήν μου. Τζιείνη εν για άδρωπον που μιλά μανά.»

«Μπόρεις να μου φέρεις την φωνήν της μες το τηλεφωνούιν σου το γυάλλενον;»

«Να δοτζιμάσω, αλλά εν ηξέρω αν θα μας ηξανααφήσει ο αστυνομικός.»

«Πε του ότι θέλει την η στετέ της που ξέρει να της μιλά.»

«Ναι κουμπάρε. Εγίώ είμαι πάλε. Θέλει να της μιλήσει η στετέ της πέρκι την λογικέψει.»

«...»

«Ναι ναι εν η τελευταία φορά.»

Η κοτζιάκαρη έπιαεν το τηλέφωνον.

«Γρουσή μου κόρη, είνταν που επάθετε μανά μου;»

«...»

«Πρόσεχε κορούα μου που τζιείνους που φορούν στολήν. Ποττέ εν χωραττεύκουν.»

«...»

«Πράγματι αγαπάς τον;»

«...»

«Εγίώ Μαρίνα μου γρουσή μου έδωκα τα ούλλα τζιαι εν εκατάφερα να ξημπλέξω τον παππού σου. Η ομορκιά της πολιτικής εφάνην περίτου δυνάμενη που την δικήν μου. Αν τα καταφέρεις να γλυτώσεις το αγαπητικόν σου εσού, να σου πω πράο. Η αστυνομία ότι τζιαι να γινεί εν να τον ηξαπολύσει μιαν ώραν, μα η πολιτική όι. Ακόμα τζιαι οι Εγγλέζοι τζιαι εξαπολύσαν τον παππούν σου. Η πολιτική όμως ποττέ εν μου τον άφηκεν εμέναν να τον χαρώ.»

«...»

«Άμαν ηφκείς έξω κορούα μου εν να μπορείς καλλύττερα να κάμεις κάτι για λλόου του»

«...»

Η κυρία Μαρινού διά το i-phone πίσω του γιου της.

«Είπεν μου ότι εν εντάξει.» Ανακοίνωσεν η κυρία Μαρινού του γιου της με ύφος θριαμβευτή.

«Είντα λοής τα κατάφηρες; Είσαστιν ούλλες το ίδιον μανά.»

«Τζιαι σεις ούλοι το ίδιον είσαστιν γιε μου. Α, τζιαι για την κουβένταν που είχαμεν πριν τον σπερινόν, εν να ρτεις την Κυριακήν στο μνημόσουνον;»

« Μανά εγίώ κάθουμαι πας τα κάρβουνα τζιαι σου μάσεισαι μου πάλε με τους πεθαμμένους; Εγίώ φοούμαι τους πεθαμμένους, πόσες φορές θέλεις να σου το πω για να καταλάβεις;»

«Ο τζιύρης σου εν έν πεθαμμένος. Οι ήρωες ποττέ εν πεθανίσκουν.»

«Εν εσού που μάσεισαι της αγγόνισσας σου να ξημπερτέψει που την πολιτικήν; Την Κυριακήν μανά εν σε πολιτικήν εκδήλωσην πον να πάεις, εν έν εις το μνημόσουνον του τζιουρού μου. Χρησιμοποιούν ακόμα τζιαι τους νεκρούς για να κάμνουν την δουλειά τους μανά. Δε το χαρτίν με την πρόσκλησην που μου έβαλες δίπλα που το πιάτον που τα λουβκιά. ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΝΗΜΗΣ λαλεί πάνω μανά. Ούτε την φωτογραφίαν του παπά εν εβάλαν πάνω. Εβάλαν την σημαίαν εις την θέσην της.»

«Με τον παπά σου ήταν διαφορετικόν.»

«Πελλός που έν να καταλάβει καμιάν φοράν είντα λοής ησκέφτεσαι.»

Ο Περικλής εσηκώστην τζι γυρίζει προς τον τοίχον με τες φωτογραφίες. Μεινήσκει για λλίον βριχτός. Αντζίζει διακριτικά το μμάτιν της Παναΐας. Εστέγνωσεν τζιόλας.

«Άτε γραία, κάμε μου έναν καφέν σκέπτον να θκιακλίσω τες πίκρες να παν κάτω.»

Ενώ η κοτζιάκαρη κάμνει καφέν, ο Περικλής πάει να πκιάει το εμπόρευμαν που το αρμάριν τζιαι βάλλει το μες τον σάκκον του να το πάρει του

Μουντζιαχετίν λίες ημέρες για καλόν τζιαι για κακόν. Το ότι άρκεψεν να κλωθογουρίζει η αστυνομία εν του μυρίζει για καλόν σημάδιν.